Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Zion skal forløses ved ret, og dets omvendte ved retfærdighet. (Es. 1, 27).

NR. 13 | 1. JULI 1924 | 3 AARG.

TALE AV PRÆSIDENT HEBER J. GRANT

HOLDT I TABERNAKLET I SALT LAKE CITY
VED KONFERANSEN DEN 4. APRIL 1924.

Det er i sandhet et inspirerende syn at se tabernaklet saa fuldt av folk, hvorav mange staaende, paa dette første møte i konferansen og jeg fryder mig over Jesu Kristi Kirkes fremgang saavel herhjemme som ute i verden. Jeg glæder mig over den forstaaelse, at vi har al aarsak til at være taknemlig til Herren for de velsignelser han har ladt os tilflyte gjennem det forbigangne aar. Jeg tror at kunne si, uten at overskride sandheten, at kirken ingensinde har været i en bedre forfatning end for nærværende tid, og aldrig har dens hovedautoriteter været mere forenede i ønsket om at tjene Herren end de er idag. Vi har aldrig hat mere dyktige og trofastere mænd til at præsidere over Zions stave, ward og kirkens missioner; ikke heller har vi hat mere energiske og trofaste mænd og kvinder end de, som har præsideret og som nu præsiderer i de forskjellige stave og wards hjælpeorganisationer.

Det faldt i min lod igaar eftermiddag i faa minutter at tale ved de kvindelige hjælpeforeningers konferansemøte i Assembly Hall. Den var aldeles overfyldt og mange av de tilstedeværende maatte staa. Jeg var overbevist om, at intet andet folk av samme antal som de Siste Dages Hellige kunne holde et lignende møte av virksomme, opvakte og energiske kvindelige medlemmer tilhørende en saadan orga-

nisation. Vore hjælpeforeninger utfører et merkværdigt og vidunderligt arbeide i at hjælpe de syke og lidende. Det kommer til min erindring, at en ven av mig — ikke medlem av kirken — sa til sin hustru før han døde, at ikke noget andet folk, saavidt han kjendte — og han hadde reist saa at si over hele jorden — tok saa godt vare paa de syke og bistod de fattige som de Siste Dages Hellige gjorde; ti de syntes at være som en familie av brødre og søstre, forenede i kjærlighetens baand. Vore unge mennesker og de, der virker i søndagsskolerne, utfører likeledes et stort arbeide.

Beretningerne fra missionerne overalt i verden lyder meget tilfredsstillende. Alle med undtagelse av en mission, — Japan, — ønsker flere missionærer. Det er under alvorlig overveielse at ophæve denne mission, da der i tyve aar sikkert ikke har været et dusin virkelig omvendte.

Præsidenten gav en statistisk beretning vedrørende kirkens utgifter og andre forhold.

Elias aabenbaring.

Jeg er blit anmodet om at oplæse følgende bekjendtgjørelse:

«Mendelssohn's Oratorio, kaldet Elias vil bli opført i tabernaklet. Koret bestaar av 250 stemmer utvalgte av tabernakelkoret og desuten vil 10 solister og et orkester paa 40 instrumenter delta» o. s. v.

Jeg har bestemt at ville hellige min tale aldeles til dette emne; men det var først imorges jeg besluttet mig til, hvad jeg vilde tale om.

Den 21. dag i september 1823, omtrent syv aar før kirkens organisation, sa engelen Moroni følgende til profeten Joseph Smith:

«Se jeg vil aabenbare prestedømmet til dig ved profeten Elias haand, før Herrens den store og forfærdelige dag kommer. Og han skal plante fædrenes forjettelser i barnenes hjerter, og barnenes hjerter skulde omvendes til fædrene. Om det ikke blev saaledes, vilde den ganske jord bli lagt aldeles øde ved hin dags tilkommelse».

I den aabenbaring, som kaldes forordet til Pagtens Bok læser vi:

«Ransak disse bud, ti de ere sande og troværdige, og de profetier og løfter som de indeholder skal alle gaa i opfyldelse. Hvad jeg Herren har talet, har jeg talet, og jeg undskylder mig ikke. Og om end himlene og jorden forgaa, mine ord skal ikke forgaa, men skal bli opfyldte, enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst; ti dette er det samme. Ti se og beskue, Herren er Gud, og aanden vidner og vidnesbyrdet er sandhet og sandheten forblir i al evighet. Amen».

Elias tilsynekomst.

I 1836, omtrent 13 aar efter at engelen Moroni erklærte, at Elias atter skulde oprette prestedømmet, aabenbarte Elias sig for Oliver Cowdery og profeten Joseph Smith i Kirtland tempel. Beretningen herom findes i Pagtens Bok kapitel 110. Ikke alene Elias aabenbarte sig ved denne leilighet i Kirtland tempel til profeten og til Oliver Cowdery, men Frelseren selv og andre aabenbarte sig. Jeg vil læse, ikke alene om Elias aabenbaring, men ogsaa om Frelserens. Herren sa: «Jeg er den første og den siste, jeg er den som lever, jeg er den som blev ihjelslaget og jeg er eders talsmand hos Faderen».

Jeg kjender ikke noget vi som Siste Dages Hellige skulde være mere taknemlige for end den absolute kundskap som enhver Siste Dages Hellig besidder, nemlig, at Jesus er Kristus, verdens frelser og sønnen av den levende Gud. Overalt i verden, endog blandt disse, der bekjender sig til kristendommen fattes der tro paa Frelserens guddommelighet. Endog nogen av evangeliets forkyndere kommer saa langt ut, at de erklærer fra prædikestolen, at de tror ikke at Jesus var Guds Søn. De Siste Dages Hellige har ingen tvil om det faktum, at Jesus er Guds Søn, ti naar den unge mand Joseph Smith, kun 15 aar gammel, gik ind i lunden, den hellige lund, for at bede, saa han Gud, Faderen og Gud presenteret for ham sin elskede søn og sa: Hør ham. Vi tror absolut paa aabenbaringerne, som indeholdes i Pagtens Bok; hver Siste Dages Hellig tror ogsaa dette, ti de er sande. Og i en av disse er følgende nedskrevet av Sidney Rigdon og profeten Joseph.

Det nedskrevne vidnesbyrd.

«Og nu, efter mange vidnesbyrd som er blit git om ham, dette er det siste vidnesbyrd av dem alle som vi gi om ham: At han lever. For vi saa ham, endog paa den høire side av Gud, og vi hørte røsten som sa, at han er Faderens enbaarne, at i ham og gjennem og av ham skabtes verdener og indvaanerne derav er sønnen og døtre fødte av Gud.»

Vi har en beretning om, at Frelseren aabenbarte sig i det første tempel, som opførtes i denne husholdning, nemlig i Kirtland.

«Jeg er den første og den siste, jeg er den som lever og er den der blev ihjelslaget, og jeg er eders talsmand hos Faderen. Ser, eders synder er eder tilgit. I er rene for mig, opløfter derfor eders hoveder og fryder eder. Lad eders brødres hjerter fryde sig, og lad mit ganske folks hjerter fryde sig, de, som av al makt har bygget dette hus til mit navn. Ti se, jeg har antat dette hus, og mit navn skal være her, og jeg skal aabenbare mig i miskundhet til mit folk i dette hus.»

Israels indsamling.

Efter Frelserens aabenbaring fulgte følgende:

«Efter at dette syn var sluttet, var himlen igjen aapnet for os, og Moses viste sig for os og overleverte os nøklerne til Israels indsamling fra de fire verdenshjørner og de 10 stammer fra Nordenland».

En av de Siste Dages Helliges trosartikler lyder:

«Vi tror paa den virkelige indsamling av Israel og paa gjenbringelsen av de ti stammer, at Zion vil bli grundlagt paa det vestlige fastland (Amerika), at Kristus vil personlig regjere paa jorden i et tusinde aar, og at jorden vil bli fornyet og faa sin paradisiske herlighet.»

Derefter aabenbarte Elias sig og overleverte Abrahams evangeli husholdning sigende:

«I os og vor sæd skulle alle slegter efter os være velsignet».

Da dette syn var forbi saa vi et andet stort og herligt syn, idet profeten Elias, som var optat til Himlen, uten at smake døden, stod foran os og sa:

«Se tiden er kommet, hvorom der var talet ved Malakias mund, — vidnende, at han Elias skulde komme før Herrens den store og forfærdelige dag kommer. For at omvende fædrenes hjerter til barnene og barnenes til fædrene, at ikke hele jorden skal hjemsøkes med forbandelse. Derfor er denne husholdnings nøkler overgit i eders hænder, paa det I maa kjende, at Herrens den store og forfærdelige dag er nær, ja er for døren.»

Dette Elias besøk i Kirtlands tempel, foregik den 3. april 1836, hvilken aarsdag det var igaar.

Templernes vidnesbyrd.

Jeg er glad over, at de Siste Dages Hellige uten nogen somhelst tvil i deres hjerter tror, at Elias aabenbarte sig og overleverte nøklerne til Oliver Cowdery og Joseph Smith, og at templerne i Kirtland og Nauvoo og templerne vi har opført her i Utah og paa Hawaii samt i Kanada og det der nu er under opførelse i Mesa, Arizona, som har kostet millioner av dollars, bærer vidnesbyrd om de helliges tro paa, at nøklerne blev git, hvorved vi virkelig kan bli frelsere paa Zions bjerg for disse, der døde uten kundskap om evangeliet.

Næsten paa samme tid, saa langt tilbake som i 1823, da engelen Moroni forklarte dette som jeg nylig læste for eder fra Pagtens Bok, opkom der i menneskenes hjerter i hele verden, endog hos de, der ikke er av vor tro, en trang og et ønske om, at organisere genealogiske selskaper for at samle navne i tusinde, ja titusind tal.

I mange lande under forskjellige klimater, hvor jeg har reist, har jeg truffet paa mennesker, som har ofret store summer og anvendt aar av sin tid for at samle optegnelser om deres forfædre. Naar jeg undertiden har spurt dem, hvad deres hensigt var dermed, har de i almindelighet svaret, at de ikke vidste det; men de var ansporet av et sterkt ønske til at skaffe sig optegnelser om deres slekt. Som vi kjender, er disse værd deres vekt i guld for de Siste Dages Hellige. (Forts.).

EN HYLDEST TIL MOR.

AV SENATOR REED SMOOT.

I selskap med broder John A. Widtsøe hadde jeg privilegiumet at besøke Europa gjennem maanederne juli og august. Mens jeg saaledes var paa denne særskildte mission, og med broder Widtsøe's assistanse, hadde jeg privilegiumet at besøke de skandinaviske lande. Jeg tok ogsaa paa samme tid anledningen til at besøke min moders gamle hjem. Mens jeg var ung sa jeg ofte til min mor: «En gang skal vi reise tilbake til dit gamle hjem.» Jeg ventet forlænge, som saa mange andre ting er levnet til det er forsent, for min mor døde da hun var 60 aar gammel. Men jeg bestemte mig allikevel, før eller senere, til at besøke min mors hjem for at hilse paa nogen av mine slektninger der. Jeg har ikke tid idag at uttrykke til eder de følelser jeg hadde, da jeg saa stedet hvor hun var født og hjemmet som det var. Da jeg gik ind i det gamle fjøs og aapnet den gamle dør som hun vel hadde aapnet hundreder av gange, og da jeg saa paa kilden bakom huset, som jeg hørte hun snakket om, mens jeg var en gut, og mens jeg stod under skyggen av det storartede træ hendes mor hadde plantet og om hvilket hun fortalte mig om, og da jeg saa omstændigheterne som indesluttede min mors hjem, vil jeg si til eder mine brødre og søstre, jeg takket Gud av mit ganske hjerte at Jesu Kristi evangelium hadde fundet vei til min mor, og at hun viste det var sandt, mens hun kun var en pike. Al motstand og forfølgelse fra sin fars og mors side og hendes kjære, øvet aldrig nogen indflydelse paa hendes vidnesbyrd, at Gud lever og at Jesus er Kristus.

Mine kusiner bragte mig den gamle familiebibel, og som jeg aapnet boken saa jeg en skrivelse og nederst paa siden navnet: Anna Kristine Mauritzdatter. Jeg kunde ikke læse skriften, men bad broder Widtsøe at kopiere det saa fort han kunde og da fortælle mig indholdet. Jeg ønsket at ha det oversat ord for ord. Det var et budskap til hendes forældre, skrevet paa den dag hun forlot hjemmet, den dag hun var dreven ut fra hjemmet av en kjærlig far og mor som tænkte, at hun ville ikke bli længe

borte, men at hun snart ville vende tilbake og be om tilgivelse og fornekte, at hun viste at Gud lever og at Jesus er Kristus. Hun var kun en ung pike dengang, men jeg vil ta tid nu at læse til forsamlingen det brev, fordi det gir tilkjende, hvilken aand der fylder kvinder, saadan som hun. Det er fyldt av den aand som vore fædre og mødre besat som var villig til at ofre alt i denne verden for evangeliets skyld. Ja det er aanden av en missionær, som prædiker Jesu Kristi evangelium. Dette var skrevet i hendes egen haandskrift, og det var det siste farvel av en pike som elsket sit land, som elsket sin far og mor og som elsket sit hjem, men som elsket Jesu Kristi evangelium høiere.

«Nogen faa ord fra eders datter, Kristine.

Mine kjære forældre!

Bed Gud om mot til at motta disse store sandheter som indeholdes i denne bok og nu igjengivet, saa at forkastet kundskap ikke maa bli et vidnesbyrd imot eder paa Guds store dag som er ivente. Jeg ber til Gud at vi paa den store dag maa være istand til at samles tilsammen i glæde og lyksalighet, og at vi da maa bli kronet til Guds herlighet, og at han maa si til os alle: «Kom nu, mine trofaste barn, I skal bli belønnet for eders arbeide». Disse anliggender og mit ønske, at I maa forstaa sandheten og annamme den, har gjort mig til, at jeg i enslighet har fældt mange brændende taarer, og de har blit forøket naar jeg har tænkt over ugudeligheten iblandt menneskene. Aarene gaar hurtig frem, og dagen nærmer sig da alle maa lytte til hyrdens røst og vise lydighet til hans vilje, eller ogsaa motta straffen. Den store konge kommer for at styre og regjere. Synd og ugudelighet vil bortfjernes. Maa Gud saa tilstede, at I maa bli iblandt de værdige. Mit hjerte bløtgjøres ved tanken paa disse ting. Gud give, at alle mennesker ville omvende sig. Jeg skal bede min himmelske fader at alle som læser disse linjer maa kunne forstaa de sande hensikter med hans hellige bok, og maa nedlægge syndens byrde. Dette som jeg har skrevet er for

alle som kan komme til at læse disse linjer. Jeg beder til Gud at han maa lede eder indtil det evige liv

Drammen den 1. sept. 1854.

Kristine Mauritzdatter.»

Jeg skammer mig ikke ved Jesu Kristi evangelium. Jeg skammer mig ikke over vidnesbyrdet av den mor som fødte mig. Det er likegyldig til mig hvor jeg gaar paa denne jordens kreds, enten det er med konger eller fyrster eller hvilken klasse av folk i denne verden. Jeg vil at dem alle skal vite at jeg er et medlem av Jesu Kristi kirke av Siste Dages Hellige, og jeg beder Gud at jeg maa ha styrke til at gjøre de ting som han vil jeg skal gjøre og si de ting, han vil jeg skal si, og leve paa en maate som han vil jeg skal leve, og bære vidnesbyrd om hans sandhet og om hans verk som vil være værdig av en mand, som kommer fra en mor, saadan som jeg hadde.

FREMAD.

Prøv hver dag dig selv om du er vokset i hellighet, eller er gaat tilbake. At staa stille paa Herrens vei er at gaa tilbake.

Se fremover, og gaa igjennem lydighetens dør. Staa tidlig op og overvei!! Begynd hver dag med et beseiret legeme og et sind der er rustet mot feiltrin og svakhet. Fristelser vil aldrig bli overvundet gjennem uforberedt kamp. Det er ikke en makelig vei! Den der vil staa paa bjergets top, maa klatre ihærdig, og maa kun hvile for at samle styrke.

Spænd en stjerne for eders vogn raabte Emerson engang til en skare unge mænd. Han vilde de skulde sætte sit høie maal. Og hvorfor ikke? Alle veie er aapne for den, som vil det han skal. Om du er født i et hønsehus er det dermed ikke sagt, at du behøver at dø der.

Fremad!!! Kast los og ro ut! Ro helst i din egen baat, og med dine egne aarer. Mange er det som kommer frem her i livet, timelig saa vel som aandelig, ved andres

hjælp, men de kan ikke rose sig ved dette. Nei! Bruk dine egne kræfter, saa længe du kan, og stol ikke paa hjælp fra andre mennesker, men bed Herren om hjælp til fortsat fremgang. Det er mange baade mænd og kvinder som har kommet langt paa livets stige, fordi de har sat sig et maal for øie og kjæmpet som en løve for at opnaa det. Man sier naar en hummer blir liggende mellem klipperne i ebbetiden, har den ikke instinkt og kraft til at trække sig tilbake i sjøen, men venter paa at vandet skal stige. Kommer det ikke blir det liggende og dør, endskjønt den ringeste anstrengelse vilde føre den til bølgerne, som kanske ruller en meter borte.

Verden vrimler av menneskelige hummere — av mænd og kvinder — som er strandet paa livets klipper, og som istedetfor at anstrenge sine egne kræfter, venter paa en beleilig bølge skal komme og gi dem en haandsrekning, saa de uten anstrengelse kan opnaa hvad de ønsker. Det kan være makelig nok paa en maate at ha det saadan, at vi stadig skulde stole paa andre, men det er langt ifra anbefalelsesværdig.

Nei. Bed til Gud. Hjælp dig selv, saa godt du kan. Det er ikke værdt at være hummer, naar man er skabt til menneske. — Vanskeligheter sier du. Ja, men som Napoleon sa, de er til for at overvindes. Du er ikke alene om at ha vanskeligheter, det hjælper dig lite at vite det, men det er ialfald en trøst. Den store Hayden bodde som ung paa et kvistkammer, uten ildsted og med et hul i taket. Den berømte Bøcklin maatte i Paris male sine strømper sorte, for at skjule de store huller som hans gamle støvler hadde faat. Og Napoleon den store maatte pantsætte klokken sin for et maaltid mat.

Vanskeligheter. Reis dig og ta fat, saa svinder de bort. Hold dig nær til Herren, saa faar du kræfter til at staa nu i denne prøvelsens tid. Vi lever nu i en tid hvor ethvert menneske skal prøves. Gaar du fremad vil du nok altid møte dem som misunder dig, og forsøker at forhindre dig i din fremgang. Ve dem som det gjør. De er allerede utenfor Guds rike. Nei, rust dit sind, du som elsker sandheten.

Vær vaktsom, eftertænksom og bestemt. Din frelse er for haanden. Villighet og anstrengelse er alt hvad du behøver. Hvis du skulde feile ti gange, tap ikke motet. Hvis du skulde feile hundre gange, — reis dig og fortsæt. Hvis du skulde feile tusen gange. Fortvil ikke. Ti naar den rette vei først er betraadt, vil din vilje krones med held, dersom du ikke fuldstændig forlater den.

Først kamp, — siden seier. Først arbeide, — saa hvile.

K. B. Erling Larsen.

FØLGERNE AV AT VÆRE ULYDIG MOT HERREN ELLER HANS TJENERE.

Vi læser i Josvas Bok 6. kap. hvorledes Herren befalte Josva at indta staden Jerico. Alle krigsmændene skulle gaa omkring denne by en gang om dagen i seks dager. Syv prester skulle bære basuner og paa den syvende dag skulle de gaa omkring Jericos mure syv gange og presterne skulle blæse i basunerne. Da skulle hele folket opløfte deres røst i et stort skrik og murene skulle da falde ned. Vi finder dette var en forunderlig maate at indta en by paa, men de var lydige til Herrens befaling. Dersom de ikke hadde været lydige til denne, kunne de ikke været istand til at indta denne mæktige by.

Herren lot da Josva si til hele Israel, at den mand som ville prøve at opbygge Jericos mure igjen, skulle være forbandet for Herren, og naar han la murens grundvold skulle han miste sin ældste søn, og naar han satte op portene skulle han miste sin yngste søn. — Mange aar hengik uten at nogen turde bygge op disse mure igjen, men endelig dristet en sig til at gjøre det. Mens den onde kong Achab regjerte, paabegyndte en mand ved navn Hiel dette arbeide, og da han la grundvolden mistet han sin ældste søn Abiram, og da han opreiste portene mistet han sin yngste søn Segub, akkurat som Josva ifølge Herrens befaling hadde sagt. (1. Kongeb. 16, 34).

FRA BERGENS GREN.

Den 6. og 9. juni blev følgende personer indlemmet i kirken ved daab: Anna Lindquist, Benny Olsen, Andrea Tvedt, Olufine Tvedt, Fridtjof Fluge, Hjørdis Fluge, Lillian Bergliot Henriette Krognes, Edith Alvilda Fosse, Ester Kristine Erstad, Hildur Fluge, Christiane Andrea Strøm, Magdalon Urbanus Ingebrigtsen og Ragnhild Johanne Sunde.

Daabshandlingen blev utført av forstander Ole Hansen og broder Ivar Fløisand. Haandspaalæggelsen av konferansepræsident Oluf K. Karlsen, forstander Ole Hansen og ældste Olaf Vogeler.

MISSIONSPRÆSIDENTENS BESØK I GRENENE.

Lørdag 3. juni reiste jeg og min hustru med dampskibet til Baadstø i Røken for at avholde et møte i søster Annette Johansens hjem. Der var fremmøtt mange gode folk for at paahøre vidnesbyrdene om evangeliets sandheter og Guds aand var tilstede i rikt maal.

— Den 5. juni reiste vi til Moss og avholdt et godt møte og fortsatte reisen den 6. til Fredrikshald og den 7. til Fredrikstad hvor vi avholdt godt besøkte møter og søskende følte sig opmuntret ved at høre Guds ord forkyndt av missionærene igjen, og sørgeligt er det ogsaa, at disse skal ha saa vanskeligt for at komme ind i Norges land for at forkynde det glade og frelsende budskap til sine medmennesker. Der er mange oprigtige sjæle der vilde annamme disse dyrebare sandheter, om der var «arbeidere i vingaarden». Menneskene gaar fra den ene menighet og til den anden uten at finde sig tilfredsstillet. Jeg haaper, at veien vil bli aapnet saa at Guds tjenere igjen kan komme ind i landet og søke ut de av Israels barn som er her i Norge. *A. Richard Peterson.*

«Derfor vil jeg bli ved at handle underlig med dette folk, underlig og forunderlig, og dets vises visdom skal forgaa, og dets forstandiges forstand skal skjule sig.»

KRISTIANIA GRENS SANGKOR

hadde onsdag 11. juni arrangert en konsert, der var besøkt av ca. 200. Baade koret og de forskjellige solister høstet et meget fortjenstfuldt bifald for sin utførelse, der ogsaa blev paaskjønnet ved ekstranumre, likesom violin- og pianosoloen samt deklamationen blev stemningsfuldt utført. Denne festlige konsert vil staa som et lysende minde hos samtlige deltagere og de som fik høre denne gode sang og musik vil heller ikke glemme denne nydelsesrike aftenunderholdning. Br. Eyolf L. Arveseth har som instruktør nedlagt et godt arbeide og derfor tilkommer der ham al mulig honnør for at konserten blev en sukces.

Det var saaledes siste gang at br. Eyolf L. Arveseth ledet sangkoret, da han nu muligvis i den nærmeste fremtid avreiser til Amerika, og vi vil saaledes takke ham for hans nidkjærhet og opofrelse av tid han har ydet i saa rikt maal, for at hæve sangkorets præstationer i den høide, som det for øieblikket indehar. Haaber at han i sit nye fædreland vil faa god anvendelse for sine musikalske evner og at han selv maa ha sukces i de kommende dage.

Efter konsertens avslutning var der en improviseret tilstelning til ære for br. Eyolf L. Arveseth, hvorunder han mottok flere erkjendtlighetsgaver saavel fra sangkoret som fra Kristiania gren, likesom broderen Willard Arveseth blev ogsaa overbragt erkjendtlighetsgaver. *Hbg.*

FRA TRONDHJEMS GREN

har vi mottat følgende:

Mandagen den 26. mai førtes broder og søster Bergsveind Aspens lille pike, Erna Stella, — kun fem maaneder gammel — til sit siste hvilested paa Lademoens kirkegaard. Begravelsen foregik fra hjemmet, Inherredsveien 63, hvor mange av Kirkens medlemmer samt venner hadde møtt frem. Salmen «O Gud jeg sov saa tryggelig» blev avsunget. Præsident Karl Jensen holdt bøn, hvorefter salmen: «Nærmere Gud til dig» blev avsunget. Kisten førtes derefter til kirkegaarden og sænkedes ned i graven. Begra-

velsesceremonien fortsattes med avsyngelse av salmen: «O min Fader du som troner». Ældste Øyen rettet nogen trøstende ord til forældrene. Derpaa blev salmen: «Salige haap» avsunget. Præsident Jensen indviet graven. Tilslut blev salmen: «Pris Gud fra hvem hvert gode kom» avsungen.

DØDSFALD.

Søster Louise M. Sørensen, enke efter Johan Sørensen i Logan, avgik ved døden den 9. mai, 73 aar gammel. Hun var født i Horten 24. juli 1851 og var datter av Peter og Lena Hansen. Søster Sørensen blev gift 17. januar 1872 og blev mor til 12 barn. 8 barn overlever hende, av disse er ældste Anton T. Sørensen, der i 1910 var omreisende ældste i Kristiania konferanse.

— Br. Sigvard Emil Høiem avgik ved døden i Salt Lake City 13. mai av lungebetændelse. Avdøde var fra Bergen og emigrerte til Utah i 1914.

— Søster Karoline Devold Olsen avgik ved døden 7. mai. Avdøde var født i Molde 14. juni 1846 og emigrerte til Utah i 1869.

KIRKENS HALVAARLIGE KONFERANSE

vil — grundet uforutsete hindringer — for Kristiania konferanses vedkommende først bli avholdt søndag *20. juli,* og ikke som før bestemt 13. juli.

A. Richard Peterson, præsident.

Ser, jeg Herren, velsignede vandene i begyndelsen, men i de siste dage forbandede jeg dem ved min tjener Johannes's mund. Derfor skal de dage komme, da intet kjød skal være sikkert paa vandene, og man skal si i de kommende dage, at ingen uten de retskafne av hjertet skal kunne fare op til Zions land paa vandene.

BARNAS AVDELING

FRA PLOGGUT TIL PROFET.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.

Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

23. Zions leir.

De hellige som var drevet ut fra Jackson county, nedsatte sig i Cloy, Von Buren og Lafayette countier. De blev meget godt behandlet av folk som bodde i Cloy county, Profeten Joseph bad meget til Herren for dem. Han blev fortalt i en aabenbaring at han skulle organisere et kompani til at hjælpe de hellige og prøve at faa deres hjem tilbake. Han organiserte dette kompani og kaldte det «Zions leir.»

Kompaniet forlot Kirtland den 5. mai 1834 og var ledet av profeten Joseph. De var omtrent et hundrede og femti mand. De hadde tyve vogner med mat og klær til de stakkars søskende i Missouri. Næsten alle brødrene maatte gaa tilfods. Sommetider gik de optil firti engelske mil om dagen. De hvilte om søndagene og holdt møter.

Hver aften naar der hørtes lyden av en trompet, gik mændene ind i deres telter. Her knælte de ned og takket Herren for hans velsignelser. De bad ogsaa for deres kjære som de hadde forladt. Om morgenen naar trompeten hørtes, knælte de atter ned og bad Herren bevare dem gjennem dagen.

En aften, mens nogen av brødrene satte op profetens telt, saa de tre klapperslanger. De skulle til at dræpe dem, da idetsamme Joseph stanset dem og sa: «menneskene maa bli uskadelige selv, før de kan vente at vilde dyr skal være det.» Faa dager senere la en av brødrene, Solomon Humphrey, sig ned paa prærien for at hvile. Mens han sov kom en stor klapperslange og rullet sig sammen like ved hans hode. Da broder Humphrey vaaknet og saa slangen, sa han til en av de brødre som vilde ha dræpt den:

«Nei, jeg vil beskytte den, for den og jeg har hat en god lur sammen,» og slangens liv blev spart.

Reisen til Missouri var meget møisom. Til enkelte tider maatte de vade gjennem elver og stræve for at komme over myrer. Med saare og blødende føtter gik de over fjeld og sandsletter. Formedelst disse prøvelser begyndte nogen av dem at knurre. Joseph talte venlig til dem. Han bad dem ophøre med at finde feil, og at ydmyge sig for Herren. Han fortalte dem at Herren hadde aabenbaret for ham, at dersom de ikke gjorde det, ville en straf komme over leiren.

Efterat ha gaat litt over en maaned ankom de til «Salt River» i staten Missouri. Her blev de forenet med et andet kompani som Hyrum Smith og Lyman Wight hadde samlet fra staten Michigan og andre steder. Der var nu 205 mand og 25 vogner i «Zions leir».

Da de hadde hvilt nogen dager i «Salt River» fortsatte de atter deres reise. Da en pøbelhop hørte at Joseph og brødrene kom, begyndte de at samle en hær for at overfalde dem. Lederne for denne pøbelhop var Samuel C. Owens og James Campbell.

Da Campbell satte pistolen i beltet sa han, at han skulde greie «Joe Smith» og hans kompani inden to dager var gaat. Han fik ikke leve til at faa utført sin beslutning. Samme nat da 12 stykker av pøbelen skulle sætte over Missourielven, sank baaten og 7 mænd druknet. Campbell var en av dem. Ved at stræbe efter andres liv, mistet han sit eget. (Forts.).

Gud, Herren, gjør ikke noget, uten at han har aabenbaret sin hemmelighet for sine tjenere, profeterne. (Amos 3, 7).

HILSEN TIL ZION.

Melodi: Hav tak for profeten.

Til Zion nu tankerne ile,
det er Guds og de Helliges hjem.
Der fra sorg og fra nød, vi kan hvile,
i et nyt Jerusalem.
Et redskap i Josef du valgte,
at bygge din stad og dit folk.
Langt borte ved sjøen den salte,
taler Gud ved profeten som tolk.

En pakt til os Faderen binder,
om den brytes, fortabelse er.
Men trofast vi staar vi da finder
belønning for gjerninger her.
Vi vil stræbe efter glansen, som solens,
størst av alle, dens lys spredes ut.
I uskyld og renhet som fiolens,
tusind aar vi regjere med Gud.

Kjære Fader, giv makt og giv styrke!
At vi drages med kraft og med aand.
Og Israels Gud alle dyrke,
ei bindes av jordiske baand.
Men synge og rope av glæde,
Gud paa jorden har talet igjen.
De vildfarne, til sandheten lede,
og være deres hjælper og ven.

Nu siste dags verket fremskrider,
vi seirer og maalet vi naar.
Ti templer opbygges og utvides,
Guds skjærmende haand overstaar.
Vi vil holde hans bud og hans love,
og døbes for dem, vi har kjær.
I bønnen ham flittig tilraabe,
skjærme søskende fjernt og nær.

A. H. Baadstø, Røken.

INDHOLD: Tale av præsident Grant. — Hyldest til mor. — Fremad. — Fra Bergens gren. — Besøk i grenene. — Barnas avdeling. — Hilsen til Zion.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.

OTTO STENERSENS BOKTRYKKERI
KRISTIANIA